

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **M. H.**, v řízení o žalobě zastoupen JUDr. Robertem Jonákem, advokátem, se sídlem Žižkova 280, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, odbor výkonu státní správy II, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2006, č. j. 8 Ca 232/2004 - 41,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2006, č. j. 8 Ca 232/2004 - 41, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 9. 2004, č. j. 510/1296/2004/Hor - O 41/04, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice, ze dne 27. 5. 2004, č. j. 02/OL/2335/3368/Ku/167/027, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 350 000 Kč podle § 4 písm. d) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, za poškození a ohrožení životního prostředí v lesích. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce nechal provést v roce 1999 těžbu dřeva na lesních pozemcích v katastrálních územích Dražice u Tábora a Šebířov, přičemž vniklé holiny na těchto pozemcích v zákonné dvouleté lhůtě do konce roku 2001 nezalesnil. Česká inspekce životního prostředí uložila žalobci svým

rozhodnutím ze dne 8. 3. 2002 opatření k nápravě (holiny o celkové ploše 4,80 hektarů na uvedených pozemcích zalesnit do 31. 5. 2002), toto rozhodnutí však žalobce nesplnil, a proto mu správní orgán uložil opatření nové se stanovením náhradní lhůty pro jeho splnění do 31. 5. 2003. Na jaře roku 2004 však bylo zjištěno, že holiny dosud zalesněny nejsou. Za opakované nesplnění opatření k zalesnění holin uložila proto Česká inspekce životního prostředí svým rozhodnutím z 27. 5. 2004 žalobci pokutu ve výši 350 000 Kč a dalším rozhodnutím z téhož dne stanovila náhradní lhůtu pro splnění původního opatření v termínu do 31. 5. 2005. Odvolací správní orgán vzal v úvahu námitku žalobce, že usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 11. 1999 byl na majetek žalobce prohlášen konkurs, přičemž usnesení soudu nabylo právní moci dne 7. 12. 1999. Podle názoru odvolacího správního orgánu však oprávnění nakládat s majetkem podstaty se vztahuje mimo jiné na právní úkony, nikoliv na ustanovení zvláštních zákonů o podmínkách provozování podniku. Úpadce tudíž nemá právo majetek podstaty prodávat, pronajímat, půjčovat, zastavovat, směňovat apod., naproti tomu je povinen dodržovat ustanovení zvláštních zákonů o podmínkách provozování podniku. Takovým zvláštním zákonem vůči zákonu o konkursu a vyrovnání je nepochybně i zákon č. 289/1995 Sb. Úpadce je tudíž povinen mimo jiné zabezpečit obnovu jím vytěžených lesních porostů a to i tehdy, když byly soudem zahrnuty do konkursní podstaty úpadce. Závazky úpadce vyplývající z napadeného rozhodnutí o uložení pokuty nemohou jít k tíži správce konkursní podstaty, nýbrž k tíži úpadce.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 12. 2006, č. j. 8 Ca 232/2004 - 41, tak, že rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 9. 2004 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 4558,50 Kč. V odůvodnění svého rozsudku městský soud především zdůraznil, že tvrzení správních orgánů o uložení opatření k nápravě nelze přezkoumat, neboť z předloženého správního spisu tato zjištění nevyplývají. Městský soud proto konstatoval, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve správním spise oporu. Městský soud dále uvedl, že shledal důvodnou námitku žalobce, že k lesním pozemkům v katastrálních územích Dražice a Šebířov přešly práva a povinnosti vlastníka dnem 17. 11. 1999, kdy byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové na žalobcův majetek prohlášen konkurs, na správce konkursní podstaty. Jestliže pak opatření k nápravě (zalesnění holin) bylo žalobci uloženo rozhodnutími České inspekce životního prostředí ze dne 8. 3. 2002 a 1. 11. 2002, tedy v době, kdy na majetek žalobce byl prohlášen konkurs, přešla ve smyslu § 14a odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb. oprávnění vykonávat práva a povinnosti, které podle zákona a jiných právních předpisů přísluší úpadci (žalobci) na správce. Nemohla tedy být předmětná opatření k nápravě uložena žalobci. Vzhledem k tomu městský soud napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání zrušil proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisech oporu (§ 76 odst. 1 písm. b/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. městský soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že shora uvedený právní názor městského soudu, který je ve smyslu § 68 odst. 5 s. ř. s. pro

stěžovatele závazný, není stěžovateli srozumitelný, neboť se nevztahuje k rozhodnutí o uložení pokuty, které bylo předmětem žaloby, nýbrž k rozhodnutí České inspekce životního prostředí o uložení nápravných opatření. Obě rozhodnutí jsou pravomocná a lhůta k jejich přezkumu marně uplynula, z čehož stěžovatel soudí, že žalobce je jimi vázán a za jejich nesplnění by mu tudíž mělo být možno uložit sankci. Nicméně rozsudkem městského soudu nebylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno pro nezákonnost, nýbrž pro vady řízení, a to proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisech oporu. Tímto závěrem městský soud navázal na předposlední odstavec odůvodnění na straně 4 svého rozsudku, v němž uvedl, že nelze přezkoumat tvrzení žalovaného a České inspekce životního prostředí, že povinnost provést opatření k nápravě byla žalobci uložena rozhodnutími České inspekce životního prostředí z 8. 3. 2002 a 1. 11. 2002, neboť předložený spis ani jedno z uvedených rozhodnutí neobsahuje a tudíž není tato skutečnost postavena na jisto. Soudu proto nezbylo než konstatovat, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá ve správním spisu oporu. Postup městského soudu v této věci považuje stěžovatel za neobvyklý a ryze formalistický, neboť předmětná rozhodnutí by byl k výzvě soudu od České inspekce životního prostředí vyžádal a soudu obratem předložil. Kromě toho měl městský soud po celou dobu řízení jedno z postrádaných rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 1. 11. 2002 k dispozici, neboť bylo jako důkaz předloženo žalobcem k žalobě. Obě rozhodnutí pak byla od dubna 2005 soudu k dispozici ve spisu zaslaném Městskému soudu v Praze s vyjádřením žalovaného k žalobě pana M. H. vedené pod č. j. 6 Ca 269/2004, která byla odmítnuta usnesením z 26. 9. 2006. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud, který je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodu rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z citovaných ustanovení je zřejmé, že pokud stěžovatel uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jde o zřejmý omyl ze strany stěžovatele, protože tento důvod nemůže uplatňovat správní orgán pokud brojí proti rozhodnutí správního soudu, kterým

bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno. Takovýto důvod ostatně ani z obsahu kasační stížnosti nevyplývá, lze proto posuzovat pouze důvod uplatněný podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Městský soud především vyšel z toho, že z předloženého správního spisu nevyplývá, že došlo k uložení nápravných opatření správním orgánem žalobci, takže tato skutečnost není postavena na jisto. Městský soud proto konstatoval, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá ve správním spisu oporu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by městský soud vyzýval stěžovatele k předložení příslušných rozhodnutí o uložení nápravných opatření žalobci. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 27. 9. 2006, č. j. 6 As 33/2006 - 92 (publikovaný pod č. 1013/2007 Sb. NSS), v němž uvedený soud vyšel z toho, že nepředložil-li správní orgán soudu správní spisy v souladu s výzvou podle § 74 odst. 1 s. ř. s., nelze bez dalšího rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, ale je nezbytné správní orgán k jejich předložení opětovně vyzvat, poučit jej o následcích, které by nepředložení spisu mohlo způsobit (§ 36 odst. 1 s. ř. s.), případně uložit sankci za neuposlechnutí výzvy soudu podle § 44 s. ř. s. Takto však městský soud nepostupoval, když bez jakékoliv výzvy stěžovateli uzavřel, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá ve správním spisu oporu (žalobce přitom v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nezpochybnil, že došlo k uložení opatření k nápravě, konkrétně k zalesnění holin o výměře téměř 5 hektarů).

Pokud se městský soud vyjadřoval k otázce, zda předmětná opatření k nápravě uložená žalobci mohla být správním orgánem žalobci uložena, lze uvést, že soud přezkoumávající rozhodnutí o uložení pokuty za porušení povinností stanovených pravomocně uloženým opatřením k nápravě, nemůže věcně hodnotit i původní rozhodnutí o uložení nápravných opatření (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 As 6/2003 - 62. Z dosavadních podání žalobce přitom nevyplývá, že by se uložení opatření k nápravě bránil poukazem na to, že na jeho majetek byl prohlášen konkurs.

Se stěžovatelem lze pak souhlasit v tom, že odůvodnění napadeného rozsudku se nevztahuje k rozhodnutí o uložení pokuty, které bylo předmětem žaloby, nýbrž k rozhodnutím České inspekce životního prostředí, jimiž byla žalobci uložena opatření k nápravě. Městský soud se k rozhodnutí správního orgánu o uložení pokuty žalobci vůbec nevyjadřuje, takže napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, zrušil proto napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.)

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu